

Sygn. akt IV Ka 649/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2017 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Martyna Skuza

przy udziale Elżbiety Reczuch Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2017 roku

sprawy **A. A.**

syna R. i L. z domu T.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego z art. 226 § 1 kk w związku z art. 57a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 24 sierpnia 2017 roku sygnatura akt II K 532/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 649 /17

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Kłodzku oskarżył A. A. o to, że:

w dniu 14 października 2012 roku w R., na ulicy (...), woj. (...), znieważył funkcjonariusza policji w osobie M.J. podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych polegających na przeprowadzaniu interwencji w miejscu publicznym w ten sposób, że używał wobec niego słów wulgarnych powszechnie uznanych za obelżywe, przy czym działając umyślnie, publicznie i bez powodu okazał rażące lekceważenie porządku prawnego, to jest o czyn z art.226§1 kk w zw. z art. 57a§1 kk.

Sąd Rejonowy w Kłodzku wyrokiem z dnia 24 sierpnia 2017 roku, sygn. akt II K 532 /15:

I. oskarżonego A. A. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 226§1 kk w zw. z art. 57a§1 kk i za to na podstawie art. 226§1 kk w zw. z art. 57a§1 kk wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

II. na podstawie art.57a§2 kk orzekł wobec oskarżonego A. A. na rzecz pokrzywdzonego M.J.nawiązkę w wysokości 250 (dwieście pięćdziesiąt) złotych;

III. na podstawie art. 637 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 485 złotych tytułem poniesionych w sprawie wydatków i wymierzył mu opłatę w wysokości 100 złotych.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się oskarżony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy z wyboru.

Apelujący na mocy art.444 kpk i art. 425§1-3 kpk zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego A. A..

Na podstawie art.439§1 pkt 8 kpk powyższemu wyrokowi zarzucił:

naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art.17§1 pkt 7 kpc podnosząc, że został wydany pomimo tego, że postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało już prawomocnie zakończone wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 29 stycznia 2016 roku, sygn.akt II K 206/14 i zmienionym w części wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy, sygn.akt IV Ka 263/15.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i jako taka nie może skutkować uwzględnieniem postulowanego w niej wniosku końcowego.

Niestety myli się apelujący, dopatrując się zaistnienia w sprawie podstaw faktycznych dla stwierdzenia bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 17 § 1 pkt. 7 kpc. Zapewne, jak to wynika z uzasadnienia apelacji, jej autor miał na myśli nie wskazany przepis kodeksu postępowania cywilnego ale przepisy kodeksu postępowania karnego dotyczące przesłanki res iudicata z art. 17 § 1 pkt. 7 kpk.

Ustalenia faktyczne w sprawie nie mogą zostać uznane za błędne, gdyż wynikają z prawidłowo przeprowadzonych i następnie ocenionych dowodów, stosownie do kryteriów z art. 7 kpk. Uzasadnienie pisemne zaskarżonego wyroku spełnia wszystkie wymagania określone w przepisie art. 424 kpk, wywiedzione wnioski końcowe w zakresie sprawstwa i zawinienia oskarżonego nie noszą żadnych błędów natury logicznej, przez co podlegają pełnej aprobachie sądu odwoławczego. Ustaleń tych apelujący ostatecznie nie kwestionuje. Przypisany oskarżonemu czyn prawidłowo zakwalifikowano jako wypełniający ustawowe znamiona występku z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk.

Wbrew stanowisku apelującego Sąd Rejonowy nie złamał zasad procedowania w żaden sposób. Przedmiotem niniejszej sprawy, co wprost wynika z dość precyzyjnego opisu czynu zarzucanego i recypowanego w wyroku, jest zachowanie oskarżonego w dniu 14 października 2012r. w R., na ul. (...), polegające na znieważeniu słowami wulgarnymi, powszechnie uznanymi za obelżywe, funkcjonariusza policji M. J. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych interwencji w miejscu publicznym. Ustalenia wyroku w tym zakresie zostały zawarte w 3 i 4 akapicie motywów pisemnych na k. 232 akt. To zachowanie oskarżonego nie było przecież objęte ściganiem przez prokuratora w toku innej sprawy, prawomocnie zakończonej wyrokami Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 29 stycznia 2015r. pod sygn. akt II K 206/14 i Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 26 maja 2015r. sygn. akt IV Ka 263/15, w której to sprawie przedmiotem rozpoznania było zachowanie oskarżonego w innym czasie i miejscu, następujące po przedmiotowej interwencji na (...) R., konkretnie oskarżenie o czyn z art. 226 § 1kk, popełniony w lokalu G., na szkodę dwóch pokrzywdzonych funkcjonariuszy policji M.J.i Ł. S.. To zachowanie oskarżonego to przecież inny zespół czynności, dokonanych w innym czasie i miejscu, tym razem na szkodę 2 pokrzywdzonych, zatem stanowi zupełnie inny czyn, pozostający w zbiegu realnym w czynem będącym przedmiotem oskarżenia w rozpoznawanej sprawie. W

obu omawianych czynach nie występuje pierwiastek jedności czynu czy zwartości czasowej i sytuacyjnej oraz zamiaru sprawcy i osób pokrzywdzonych.

W takiej sytuacji pozostaje ocenić wymiar kary. Nie nosi on cech rażącej niewspółmiernie surowości z art. 438 pkt. 4 kpk, skoro za występki o cechach chuligańskich i wobec uprzedniej karalności sądowej oskarżonego wymierzono karę grzywny, tj. najłagodniejszego rodzaju spośród katalogu kar przewidzianych w art. 226 § 1 kk i przy obostrzeniach z art. 57 a § 1 kk. Wysokość grzywny oraz obligatoryjnej nawiązki z art. 57 a § 2 kk, odpowiada możliwościom materialnym oskarżonego, to dla oskarżonego sprawiedliwa dolegliwość za popełnienie przestępstwa, której wykonanie powinno wdrożyć oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego. Zatem kara odpowiada kryteriom art. 53 kk.

Na zasadzie słuszności zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania apelacyjnego, wydatkami za to postępowanie obciążając Skarb Państwa (art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk).